

ע"פ 4945/10/16 - מחאמיד סלאמה מחאמיד סלאמה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4945-10-16 מחאמיד סלאמה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים מחאמיד סלאמה מחאמיד סלאמה
נגד מדינת ישראל
משיבים

החלטה

לאחר עיון בבקשה, בתגובה ובתשובה דין הבקשה להידחות.

1. כאמור בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ.

כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" למתן ארכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, נקבע כי אין משמעות הדבר שמתן ארכה בהליך פלילי יעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).

2. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

3. בנסיבות המקרה שבפנינו מדובר באיחור לא מבוטל בן חודש ימים.

המבקש טוען כי על אף שגזר הדין ניתן בהתאם להסדר טיעון מוסכם אליו הגיעו הצדדים, הרי שלטענתו הוא לא הבין את מהות ההסדר, ואת העונש שקיבל, ולא הבין את אשר התנהל בדיון.

לדבריו, עורך דינו הקודם אמר לו כי "יש סיכוי" שהמבקש יתחיל לרצות עבודות שירות, אולם לא הסביר למבקש באופן ברור כי ניתן גזר דין, וכי רק בתחילת חודש 9/16 הודיע לו בא כוחו הקודם כי עליו להתחיל בביצוע עבודות השירות ביום 14/9/16.

4. אכן, הגישה הנוהגת בערעור על פסק דין פלילי הינה נקיטת יד רחבה יותר בנוגע לבקשות להארכת מועד להגשת ערעור, ואולם על אף גישה זו אין משמעות הדבר כי ידו של הנאשם על העליונה וכל נימוק שיעלה להפרת סדרי הדין יתקבל (בש"פ 8758/01 מדינת ישראל נ' רזינשווילי, ניתן ביום 12/2/02).

שני האינטרסים אותם ישקול בית המשפט בבואו לדון בבקשה להארכת מועד הינם עקרון סופיות הדין והוודאות המשפטית מחד גיסא, והרצון לעשות משפט צדק מאידך גיסא.

העקרון של סופיות הדין כרוך בתקופת האיחור בהגשת הערעור. ככל שמדובר בתקופה ארוכה יותר, תגבר הנטייה להעדפת העיקרון של סופיות הדין והוודאות המשפטית.

בהקשר לעיקרון זה יש לבחון מהי סיבת האיחור הנטענת, האם הייתה למבקש הזדמנות להימנע מהאיחור והאם הייתה בידו שליטה על האירועים, באופן שהאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נבעה מרשלנות או מטעות בשיקול דעת מצידו או מצד בא כוחו (ראה ב"ש (י-ם) 4552/03 שויקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26/6/03).

7. במקרה זה אֵין בסיבת האיחור הנטענת כדי לרפא את האיחור בהגשת הערעור.

המבקש טוען כי בא כוחו הקודם אשר ייצגו בפני ביהמ"ש קמא לא הסביר למבקש אודות העונש נשוא דיונו, ואולם טענה זו נטענה בעלמא מבלי שהוכחה, ומבלי שהוגש תצהיר מטעם בא כוחו הקודם של המבקש אשר עשוי היה לשפוך אור על השתלשלות העניינים ממועד מתן גזר הדין.

לאמור לעיל אוסיף כי מדובר בגזר הדין שניתן בהתאם להסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, כאשר המבקש מיוצג, וכאשר עיון בפרוטוקול הדיון בו ניתן גזר הדין מעלה כי המבקש אמר בדיון את הדברים הבאים: "אני מודע להסדר ומסכים. אני מבין כי עלי לרצות עונש מאסר בעבודות שירות למשך 6 חודשים וככל שלא אעשה כן, יכול והעבודות יופקעו".

לאור דברים אלה טענת המבקש כי גילה להפתעתו את מהות העונש רק בתחילת חודש ספטמבר, ומכאן האיחור, תמוהה ביותר ואינה מתיישבת עם העולה מפרוטוקול הדיון.

8. מכל מקום גם לו אכן טעה המבקש או הוטעה ע"י בא כוחו הרי, שכאמור בב"ש (י-ם) 4552/03 דלעיל, שאין מדובר בטעות שלא הייתה בשליטתו, וכאמור כאשר עסקין בטעות שמקורה ברשלנות או בשיקול דעת מצד המבקש או בא כוחו תהא הנטייה להעדיף את אינטרס סופיות הדין והוודאות המשפטית.

9. בזירות הראויה אוסיף כי גם סיכויי הלכאוריים של ההליך רחוקים מאוד מלהיות ברורים, שכן מדובר

באימוץ הסדר טיעון מוסכם ע"י בית המשפט - הסדר הנופל במתחם הענישה ההולם לעבירות
הרלבנטיות.

לאור האמור לעיל, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ז, 10 נובמבר 2016, בהעדר
הצדדים.